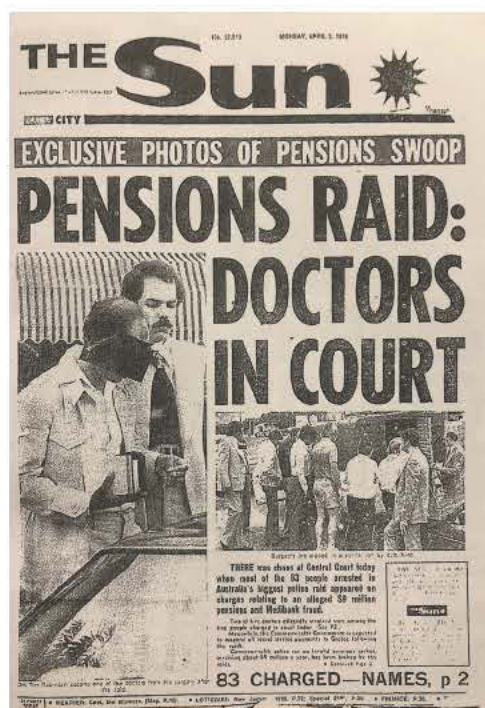

Κώστας Τζαβέλλας: Οι συντάξεις της ντροπής

Κάθε Τετάρτη στην εφημερίδα «Κόσμος»: Ένα θεατρικό έργο που αναφέρεται σε μια σημαντική στιγμή της μεταναστευτικής ιστορίας των Ελλήνων στην Αυστραλία. Το έργο του Κώστα Τζαβέλλα βασίζεται σε μια αληθινή ιστορία και είναι αφιερωμένο από τον συγγραφέα «σ' όλους τους άρρωστους, όλους τους φτωχούς, όλους τους αδύνατους που το κόλπο τους ταλαιπώρησε. Και σε όλους τους δυνατούς που είπαν όχι στο «Κόλπο». Είναι επίσης αφιερωμένο στον πατέρα του συγγραφέα με τα παρακάτω λόγια «Και... στον πατέρα μου Φώτη, τον αιώνιο φάρο της ζωής μου. Μια ταπεινή, μια ελάχιστη προσφορά. Κι... ένα συγγνώμη...». «Οι συντάξεις της ντροπής» εκδόθηκαν το 1993 σε βιβλίο με πρόλογο της Ερασμίας Γαλιατσάτου - Παπαγεωργίου (τον οποίο έχουμε ήδη δημοσιεύσει). Ευχαριστούμε θερμά τον συγγραφέα Κώστα Τζαβέλλα για την ευγενική του χειρονομία προς τους αναγνώστες μας. Μετά την ολοκλήρωση της δημοσίευσης του θεατρικού έργου θα ακολουθήσει εκτενής συνέντευξη με τον συγγραφέα που θα μας μιλήσει για την περιπέτεια της συγγραφής του βιβλίου αλλά και θα μας μεταφέρει τις σημερινές του απόψεις για το γεγονός που συντάραξε τον ελληνισμό στο τέλος της δεκαετίας του '70.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Πώς, Τάκη; Πώς; Με τη φυγή; Όχι δεν φεύγω, δεν λιποτακτώ. Κι η Μαρία πώς θα φύγει, πώς θα βρει πουχία στην Ελλάδα;

ΤΑΚΗΣ: «Ίσως εκεί να ξεχάσει».

ΜΙΧΑΛΗΣ: Το αντίθετο, εκεί θα 'χει συνέχεια παροξυσμούς, ατέλειωτους επιάτες. Μην κοιτάς που φαίνεται δυνατή. Εκείνο το ρημάδι το γιατρείο στο Newtown τη σκότωσε... Χρόνια τώρα κλαίει και φωνάζει, ψάχνει... Ψάχνει, λέει, να βρει ένα μνήμα... Αν το 'βρισκε θα του πήγαινε λίγο γιασεμί και δυο γαρύφαλλα και θα ξαλάφρωνε...

(Ο Τάκης σηκώνεται όρθιος και του πίνει τον ώμο.)

ΤΑΚΗΣ: Η Μαρία είναι Σπαρτιάτισσα, Μιχάλη. Αυτό πρέπει πάντα να της το θυμίζεις. Και οι Σπαρτιάτισσες δεν ψάχνουν για χαμένα μνήματα, ψάχνουνε μόνο για καινούργιες ασπίδες!

ΤΕΛΟΣ

ΞΑΝ ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Η υπόθεση αυτή των συντάξεων έκλεισε οριστικά στις αρχές του 1983. Το Ανώτατο Δικαστήριο μετά από διαδικασίες που κράτησαν χρόνια και κόστισαν στον Κρατικό Προϋπολογισμό εκατομμύρια δολάρια, χωρίς συγκεκριμένα στοιχεία και με μια νομοθεσία ανεπαρκή για παρόμοιες περιπτώσεις, κατέληξε ν' αθώωσε τους πάντες. Αυτό είχε ως επακόλουθο τις πιέσεις για αποζημιώσεις, ιδιαίτερα όταν άνθρωποι από χρόνια άρρωστοι ταλαιπωρήθηκαν οικτρά.

Και πράγματι η κυβέρνηση του Bob Hawke, του Εργατικού πάλι γέ-

τη που κέρδισε τις εκλογές από τον Malcolm Fraser, ενέκρινε αποζημιώσεις σε όλους..., όλους εκτός αυτών που σαν το Μιχάλη δεν δέχτηκαν κάτι τέτοιο.

Όταν λοιπόν η όλη υπόθεση ονομάστηκε «Φάρσα», άρχισαν παντού να κυκλοφορούν μύθοι και παραδόσεις.

Γυρίστηκαν μάλιστα και δυο τηλεταινίες που προβλήθηκαν από τον πολυεθνικό σταθμό SBS και τονίσθηκε με μελανά γράμματα η αδικία της Αστυνομίας και των Αρχών. Η μια ταινία ονομάσθηκε "Witch Hunt" και η άλλη «The Greek Conspiracy».

Τη γενική όμως εντύπωση που προκάλεσαν οι τηλεταινίες αυτές, σκέπασαν με τα λόγια τους οι δυο μεγάλοι πρωταγωνιστές του «ΚΟΛΠΟΥ» και της εποχής του.

Ο πρώτος, που δεν είναι άλλος από τον Αρχηγό της Αστυνομίας Επιθεωρητή Don Thomas που διέταξε τις συλλήψεις, δήλωσε με έμφαση και με θάρρος κατάμουτρα στο ίδιο το κράτος: «Θα 'πρεπε να ξέρω από πολιτικούς και διπλωμάτες. Άλλη φορά θα τους ζητήσω να τα κάνουν όλα γραφτά αυτά που θέλουν και που πρέπει να πράξω».

Τα λόγια αυτά, που θα περάσουν χρόνια για να ξεχαστούν, αφήνουν περίτρανα να εννοηθεί ότι η απόφαση του Δικαστηρίου ήταν σχετική και σκόπιμη. Το «ΚΟΛΠΟ», δηλαδή, το 'κλεισαν μάλλον πολιτικοί και ψηφοθηρικοί λόγοι παρά η αλήθεια.

Ο δεύτερος, που στην πραγματικότητα ήταν ο «εγκέφαλος» της όλης αστυνομικής αποστολής και κατέστρωσε όλα τα σχέδια παρακολουθήσεων των πάντων από την Καμπέρα, ο ελληνικής καταγωγής αξιωματικός της Μυστικής Αστυνομίας Γεώργιος Θεοδωράκης (George Theodorakis), όταν ρωτήθηκε εάν πράγματι υπήρξε συνωμοσία (conspiracy) είπε σοβαρά και θλιμμένα: «Ναι υπήρξε! Και πολλοί άν-

